

РЕШЕНИЕ

№ 7293

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 15.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **8928** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалбата на Д. А. Т. срещу Заповед № Л-2755/05.08.2021 г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която на основание чл.194, ал.2, т.4, чл.197, ал.1, т.3, чл.200, ал.1, т.5 и т.12, вр. с чл.204, т.3 ЗМВР на жалбоподателя в качеството му на началник на затвор I-ва категория в затвора [населено място] I-ва категория е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

Иска се съда да постанови решение, с което да обяви за нищожна или да отмени оспорената заповед, като издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.3 и т.4 АПК. Наведените основания за оспорване са аргументирани в жалбата.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателят лично и чрез процесуалния си представител-адв.С. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на разноските, съгл. приложения списък по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК. Допълнителни съображения се излагат в депозираните по делото писмени бележки. Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.Д., оспорва бланкетно жалбата /без да излага конкретни съображения за нейната неоснователност/ и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Съображения за законосъобразност на оспорената пред съда заповед излага в депозираните по делото писмени бележки.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 24.09.21 г. за насрочване на делото в открито с.з. и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага преповтарянето ѝ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Между страните няма спор от фактическа страна, а се установява и от събраните по делото доказателства, че жалбоподателят е заемал длъжността старши комисар-началник на затвор I-ва категория в затвора в [населено място] I-ва категория.

Със Заповед №ЧР-03-110/27.07.2021 г., издадена от министъра на правосъдието, на основание чл.194, ал.2, т.1, т.2 и т.4 и чл.197, ал.1, т.6, вр. чл.203, ал.1, т.3-„неподаване на декларацията по чл.153, ал.6 ЗМВР, т.8-„злоупотреба с власт или доверие“ и т.13-„деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, чл.204, т.1 и чл.226, ал.1, т.8 ЗМВР, е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение на старши комисар Д. А. Т.- началник на затвор I-ва категория в затвора в [населено място] I-ва категория, считано от датата на връчване на заповедта. Заповедта е връчена на 23.08.2021 година. Същата е съдебно оспорена, като по жалбата е образувано адм.дело №9599/2021 година по описа на АССГ, което към настоящия момент не е приключило.

С процесната заповед-Заповед № Л-2755/05.08.2021 г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, на основание чл.194, ал.2, т.4, чл.197, ал.1, т.3, чл.200, ал.1, т.5 и т.12, вр. с чл.204, т.3 ЗМВР на жалбоподателя в качеството му на началник на затвор I-ва категория в затвора [населено място] I-ва категория е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца, считано от датата на връчване на заповедта.

Заповедта е връчена на 23.08.2021 година.

Ответникът не оспорва твърдението на жалбоподателя, че и двете заповеди са връчени от служител на отдел „Човешки ресурси“ в Затвора-С., като първо е връчена заповедта за налагане на наказание „дисциплинарно уволнение“. Индиция за този факт е и разпореждането, обективизирано в Заповед №ЧР-03-110/27.07.2021 г. на министъра на правосъдието: „Копие от заповедта да се изпрати в сектор ОУЧР-ГДИН и на затвора в [населено място] I-ва категория за сведение и изпълнение, а на служителя да се връчи срещу подпис.“ Този факт пряко навежда за връчване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на министъра на правосъдието по месторабота-затвора С., а предвид по-ранната ѝ дата на издаване-27.07.21 година, изглежда напълно достоверно и връчването ѝ да е станало преди връчването на по-късно издадената заповед на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“-05.08.21 година. По тези съображения съдът приема от фактическа страна, че процесната заповед е била връчена на жалбоподателя след връчването на Заповед №ЧР-03-110/27.07.2021 г. на министъра на правосъдието.

Видно от съдържанието на двете заповеди, същите са издадени за различни

нарушения от фактическа страна.

Тези фактически установявания са достатъчни да обусловят материалната незаконосъобразност на оспорената заповед, поради което е безпредметно обсъждането на съображенията на ответника за издаването ѝ, както и останалите доводи на жалбоподателя.

Прекратяването на служебното правоотношение на жалбоподателя настъпва незабавно-в момента на връчване на Заповед №ЧР-03-110/27.07.2021 г. на министъра на правосъдието за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“-чл.210, ал.6 ЗМВР.

От този момент жалбоподателят губи качеството на държавен служител, а оттук и на субект на дисциплинарна отговорност. Следователно втората заповед-процесната, с която на жалбоподателя е наложено друго по-леко дисциплинарно наказание за друго дисциплинарно нарушение е материално незаконосъобразна и подлежи на отмяна на основание по чл.146, т.4 АПК.

Следва да бъде посочено, че не е налице връзка на преюдициалност между настоящото дело и адм.дело №9599/2021 г., по следните съображения:

Основанието по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГП, вр.чл.144 АПК за спиране на делото е приложимо, когато в същия съд или в друг съд се разглежда дело, решението по което ще има значение за правилното решаване на спора. В хипотезата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, вр.чл.144 АПК спирането се налага заради връзката на преюдициалност между делата, при която решението по едното дело ще е обуславящо за решаването на спора по другото дело, тъй като ще формира сила на пресъдено нещо относно право или правоотношение, релевантно за признаването или отричането на спорното право, предмет на подлежащото на спиране дело.

Ако оспорването на уволнението бъде отхвърлено с влязло в сила съдебно решение, изводът изложен по-горе, че към момента на налагане дисциплинарното наказание с процесната заповед жалбоподателят не е имал качеството на субект на дисциплинарна отговорност, няма да се промени. Този извод няма да се промени обаче и ако оспорването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ бъде уважено, съответно заповедта бъде съдебно отменена. Периодът на незаконно уволнение ще се признае за служебен стаж с обратна сила и ще възникне правото на обезщетение, но няма да се възстанови статута на жалбоподателя на държавен служител: началник на затвор I-ва категория в затвора в [населено място] I-ва категория за времето от връчване на заповедта за дисциплинарно уволнение до отмяната му.

Следователно изходът на спора, предмет на адм.дело №9599/21 година по описа на АССГ не е обуславящ за признаването или отричането на спорното право, предмет на настоящото дело.

Следва да се посочи, че обратно на твърденията на жалбоподателя, оспорената заповед не е нищожна. Тя е издадена от компетентен орган-главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“. Заеманата от жалбоподателя длъжност е ръководна, а негов пряк ръководител е главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“. Компетентността на органа произтича от нормите на специалния приложим закон-Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража. Съгласно чл. 13, ал. 2, т. 9 от с.з., главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ награждава и наказва служителите в главната дирекция и в териториалните ѝ служби. Затворите са териториални служби

на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ -чл.6, ал.3 ЗИНЗС. На основание препращащата норма на чл. 19, ал. 2 ЗИНЗС, за държавните служители по ал. 1, т. 1 /държавни служители, които пряко осъществяват дейности по изпълнение на наказанията или на мярката за неотклонение задържане под стража/ се прилагат и разпоредбите относно държавната служба в ЗМВР, доколкото в ЗИНЗС не е предвидено друго.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно и следва да бъде уважено за доказани им размер-490 лева общо, от които 10 лева-заплатена държавна такса и 480 лева заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат .

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд-София-град, II-ро отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Д. А. Т., Заповед № Л-2755/05.08.2021 г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на Д. А. Т. с [ЕГН] сумата в размер на 490 /четиристотин и деветдесет/ лева, разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване /чл.211 ЗМВР/

Решението да с съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

Съдия: